

РЕШЕНИЕ

№ 27488

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5700** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М. Н. П., подадена чрез адв. Б. М. от САК, срещу Отказ с рег. № 226000-8880/02.05.2024 г., издаден от началника на 02 РУ – СДВР.

В жалбата се поддържа, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и немотивиран. Липсвали ясно посочени фактически основания, а посочените такива били бланкетни и неразбираеми. Сочи се, че възприетата от органа фактическа обстановка не отговаря на действителната, а постановеният отказ противоречи на целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. М., който поддържа жалбата. Сочи, че след като е отпаднало основанието, с което разрешителното е иззето, същото подлежи на връщане.

Ответникът – началникът на 02 РУ – СДВР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателят М. Н. П. притежава Разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за него № 20150129772 (л.47), издадено на 22.07.2020 г. и валидно до 21.07.2025 г.

Във връзка с възникнал на 14.11.2023 г. междусъседски конфликт жалбоподателят е бил задържан за 24 часа по ЗМВР. При задържането му издаденото разрешително,

както и притежаваното от него оръжие, били временно отнети от служителите на МВР.

С постановление на СРП от 28.02.2024 г., пр.пр. 54200/2023 г. (л.19), прокурор при СРП е отказал да образува досъдебно производство по отношение на лицата, взели участие в конфликта, поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер.

На 29.04.2024 г. жалбоподателят е подал Заявление вх. № 134000-745/29.04.2024 г. до началника на 02 РУ – СДВР, с което поискал да му бъде върнато притежаваното от него оръжие и разрешението за носене на същото. Към заявлението приложил постановлението на СРП за отказ за образуване на досъдебно производство, както и копие на протокол за предаване на оръжието.

На 02.05.2024 г. началникът на 02 РУ – СДВР издал процесния Отказ рег. № 226-000-8880, с който на основание чл. 83, ал. 5 ЗОПБВВПИ вр. чл.58, ал. 1, т. 10 от с.з., е отказал да бъде издадено разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. Като мотиви в административния акт са изложени съображения, според които предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото, както и на членове на семейството, не може да мотивира притежание на огнестрелно оръжие или подновяване срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие. Актът е връчен на 07.05.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от лице с правен интерес от обжалването, подадена е в срока по чл. 149, ал. 2 АПК, поради което се явява допустима за разглеждане.

По същество е основателна, но по различни от изложените в нея съображения.

Придобиването, съхранението, носенето и употребата на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях са регламентирани в Раздел III на ЗОБВВПИ. Съгласно чл. 76, ал. 1 ЗОБВВПИ за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях българските граждани подават писмено или по електронен път заявление по образец до директора на ГДНП на МВР, съответно до началника на РУ на МВР по постоянен адрес, съответно по адрес на съхранение.

Съобразно разпоредбата на чл. 84, ал.2 ЗОБВВПИ разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях е валидно за срок 5 години от датата на издаването му.

В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ са посочени основанията за отказ за издаване на разрешение за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси, а в чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ е регламентирано отнемането на вече издадено разрешение. Според чл.155, ал.1 от ЗОБВВПИ, при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. От анализа на цитираната разпоредба е видно, че когато се констатира настъпването на някоя от изброените хипотези административният орган следва да издаде административен акт – решение, с което да отнеме издаденото разрешение.

В случая по делото не се установява да е издавано решение за отнемане на притежаваното от жалбоподателя разрешението за съхранение, носене и употреба. Изземването на документа, който материализира издаденото разрешение, не

представлява отнемане на разрешението по смисъла на чл.155, ал.1 от ЗОБВВПИ. Ответникът по същество и не твърди, че е издавал такъв акт, т.е. административният орган не оспорва наличието на валидно /неотнето/ разрешение за притежаване, носене и употреба на огнестрелно оръжие спрямо жалбоподателя.

От фактите по делото се установява, че във връзка със споменатия междусъседски конфликт от 14.11.2023 г. разрешението на жалбоподателя е било изето от него заедно с огнестрелното оръжие при задържането му в 01 РУ – СДВР, на основание чл. 20, ал. 3 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи (Инструкцията). В съставения Протокол за личен обиск (л.18) е посочено, че у жалбоподателя е било установено 1 бр. разрешение № 20150129778. Съгласно ал. 6, иззетите с протокола по ал. 4 вещи при освобождаване се връщат на задържаното лице срещу разписка (приложение № 3а), с изключение на тези, които са иззети като веществени доказателства по реда, предвиден в НПК.

При тази нормативна уредба и фактите по делото, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният административен акт е нищожен по следните съображения:

Както вече беше казано, жалбоподателят е подал заявление, с което е поискал да му бъдат върнати иззетите при задържането му вещи и разрешение. Административният орган обаче, вместо да се произнесе по това искане, е издал процесния акт, с който е отказал „да издаде разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана на М. Н. П.“. Основанията, посочени от административния орган – чл. 83, ал .5 ЗОПБВВПИ вр. чл.58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, също касаят хипотезата на издаване на разрешение и са неотносими към искането за връщане на разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие. Тоест, в случая административният орган се е произнесъл извън рамките на заявлението, с което е сезиран, и по искане, каквато не е било отправено към него. Обстоятелството, че искането на жалбоподателя не е било за издаването на административен акт /разрешение/ за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, а за връщане на иззетото такова, се потвърждава и от обстоятелствената част на решението, в която е посочено, че „П. желае да му бъде върнато разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана“. Налице е противоречие между диспозитива и мотивите на акта, водеща до пълна неяснота какво всъщност е волеизявлението на административния орган и какъв акт е искал да издаде, тъй като в разпоредителната част на акта е посочено, че се отказва издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, а в титулната част на акта се сочи, че същият е относно „връщане на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие“.

Отделно от това, след като на жалбоподателя е било издадено валидно разрешение за притежание, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, което не е отнето и срокът на което не е изтекъл, административният орган би могъл да отнеме това разрешение, но не и да откаже издаване на ново разрешение.

Предвид изложеното, оспореният административен акт е изначално и непоправимо засегнат от особено съществен порок, следователно не е в състояние да произведе правните последици, с оглед на които се издава, и съществуването му правния мир е юридически нетърпимо. Такъв административен акт е нищожен и неговата

нищожност следва да бъде прогласена от съда, а преписката да се върне на началника на 02 РУ – СДВР за процедиране по искането, с което е сезиран.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН Отказ с рег. № 226000-8880/02.05.2024г., издаден от началника на 02 РУ – СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на началника на 02 РУ – СДВР за ново произнасяне по подаденото от М. Н. П. искане за връщане на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана № 20150129772.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: